

den sidste Tale mig ogsaa at være overflødig, naar det ærede Medlem mener, at vi Andre aldeles unødigt have yttret os om denne Sag. Den ærede Forespørger har takket den høitærede Minister for hans Svar, som dog forekom mig at være temmelig tarveligt. Jeg kan ikke see, at det ærede Medlem har vundet Andet ved denne Forhandling end at beskæftige Thinget $\frac{1}{2}$ Time. Han har været saa god at gjen- tage, hvad han begyndte med, og han har atter draget frem for os de store og høie Autoriteter, som han har for sin Mening. Om disse Autoriteter ere levende eller døde, veed jeg ikke. Jeg formoder — og den ærede Forespørger giver mig Ret deri — at han mener Adam Smith. Jeg nærer en grundet og fortjent Beundring for denne Mand, og jeg formoder, at det er ham, som det ærede Medlem sigtede til; men i saa Tilfælde beklager jeg Adam Smith, at han har faaet en Discipel, der saa lidt har opfattet hans egentlige Mening. — Det ærede Medlem for Maribo (Fredderiksen) har bragt lidt Skandinavisme ind i Debatten. Jeg tiltræder aldeles, hvad han har sagt, og kunde, naar Leiligheden var dertil, supplere det med en heel Deel Dplysninger, som jeg troer, ikke ville være urimelige. Jeg skal imidlertid ikke komme dermed nu, men blot mindre det ærede Thing om en eneste lille Sag, som har været paa Dagsordenen her, saalænge jeg har havt den Ære at være Medlem af Thinget, og den staaer der endnu. Vi have engang drevet det saa vidt, at vi have faaet vedtaget af begge Thing en Lov, hvorved den svenske og norske Specie blev erklæret for lige med den danske. Denne Lov blev der nægtet kongelig Sanction, og endnu den Dag idag er den svenske og norske Specie ikke lig den danske til Betaling i offentlige Kasser, skjøndt den norske er fuldkommen saa god som vor, og skjøndt den svenske er næsten 1 pCt. bedre end vor. Det har for mig bestandig været ubegribeligt, at vore Autoriteter have modsat sig denne lille Kempelse eller Forbedring i

Omsetningen med Nabolandene, men jeg formoder, at det bliver derved.

Berg: Det kan vistnok med nogen Grund indrømmes, at det havde været ønskeligere, om denne Forespørgsel var kommen noget før. Jeg antager imidlertid ikke, at det vilde have havt nogen Indflydelse paa det Tidspunkt, paa hvilket den var kommen til Forhandling; thi Forespørgsler pleie jo at have den Skjæbne, at komme ovenpaa hinanden i stor Mængde, forsaavidt de overhovedet komme frem, i de allerførste Timer af Sessjonen, hvor lang Sessjonen end er, og forsaavidt forekommer det mig, at man bør dømme denne Forespørgsel ikke efter Tidspunktet, hvorpaa den forhandles, men efter dens Indhold. Da dette imidlertid angaaer en saa overordentlig vigtig Sag, og da vi fornylig have faaet en ny Finansminister, forekommer det mig dog, at der kunde være Noget, der talte for, at denne Forespørgsel er kommen frem. Den Sag, som Forespørgslen gaaer ud paa at ønske Svar om, har jo i de senere Aar kun mere strejfvits givet Anledning til Forhandlinger; men det er dog kommet frem, at vi alle ønske at see et Lovudkast om en Revision af vore Tolbafgifter, altsaa det, som den ærede Forespørger ønsker, og det vilde have glædet mig at høre, om den høitærede Finansminister kunde have udtalt sig noget mere bestemt med Hensyn til, hvad han i den Henseende vilde gjøre, og navnlig mere bestemt om Tidspunktet. Der er imidlertid to Spørgsmaal vedrørende denne Sag, som under de tidligere streifende Forhandlinger om den ere fremtraadte mere bestemt. Det er for det Første den Anskuelse, at Krigsskatloven, det Tillæg til Loven af 1863, som man gav i 1864, er tilbetebraagt som et Gastværksarbejde under de daværende Omstændigheders Tryk, og at det er mere end tvivlsomt, hvorvidt man der har truffet det Rette med Hensyn til Forholdelsen af forskellige Satser; men det er ikke tvivls-